

Глава 10. Виклики на шляху до побудови небесного світу Світлий континент

- Світлий континент
- Божі обійми висушать усі сльози
- Материнська нація
- Любов і служіння в Південній Америці
- Первозданна краса матінки природи
- Єдність душ парламентарів з усього світу
- Мис Доброї Надії і праведний хьоджьон
- Сан-Томе і Принсіпі як модель відновлення країни
- Енергія та оптимізм Європи

СВІТЛИЙ КОНТИНЕНТ

Відвідавши Африку, ви побачите там багато червоних і жовтих відтінків. Деякі її ділянки вкриті плодородним червоним ґрунтом, інші — піском жовтого кольору. Мені розповідали, що в перекладі з різних мов Африка означає «матір» та «сонячне світло».

На жаль, чимало африканців досі страждають, бо не мають змоги отримати товари першої необхідності. Європейські колонізатори використовували багатства Африки, однак не робили ефективних капіталовкладень задля її розвитку. Навіть ті, хто глибоко вірив у Бога, поневолювали та заковували в кайдани своїх побратимів, вважаючи, що вони не мають душі. Тільки окремі з них простягали їм руку допомоги або сприяли розвитку їхнього способу життя. Одиниці приносили їм слово про любов Христа та надію на спасіння.

Із 1970-х років — коли я вперше ступила на африканську землю — і дотепер мій шімджон сповнений глибокого горя. Протягом років ми з чоловіком посилали місіонерів до Африки. Замість того, щоб вкладати в будівництво наших церков, ці місіонери допомагали місцевому населенню будувати школи, відкривати лікарні та зводити фабрики. Їхні сміливі зусилля були скромним внеском у покращення життя інших. Однак їхні альтруїстичні починання не давали відповідей на запитання, які поставали в душах людей. Африканці приходили до місіонерів і пасторів Церкви об'єднання й запитували:

- Чому ми маємо жити в злиднях?
- Коли Істинні Батьки приїдуть побачити нас?
- Істинні Батьки насправді люблять нас?
- Що думають Істинні Батьки про Африку?

Коли ці щирі слова, перетнувши океан, долетіли до моїх вух, я почула цей заклик і, відгукнувшись на нього, вирушила до Африки. Попри мої

зусилля, було дуже важко зустрітися і поговорити з кожним, кого я хотіла побачити, і розв'язати безліч складних ситуацій, в яких опинилися кожна країна або рід. Усі труднощі в Африці виникають через різноманіття вірувань, народів і мов на континенті. Франкомовна, англомовна, ісламська й католицька Африки, а також багато інших чинників нашаровуються в історії конфліктів між родами. Я молилася: «Що я маю зробити, щоб зцілити рани цього континенту і принести гармонію та єдність у їхні душі?». Десятиліття по тому ми заклали основу, яка дозволила зібрати керівників державного і приватного секторів декількох країн, включно з головами й релігійними лідерами, з метою обговорення взаємозалежності, спільного процвітання та загальних цінностей.

Я не можу забути 18 січня 2018 року — день, коли ми провели інавгурацію Африканського саміту 2018 у Міжнародному центрі конференцій «Абдоу Дюф» у Дакарі (Сенегал). Тема і наші сподівання були амбіційними: «Побудова Небесної Африки шляхом взаємозалежності, спільного процвітання та загальних цінностей». У саміті взяли участь Його Світлість Президент Республіки Сенегал Макі Салл, дехто з колишніх очільників країн і прем'єр-міністрів, а також нинішніх міністрів, парламентарів, релігійних лідерів і відомих людей із різних сфер суспільства. Від Алжиру на півночі материка до Південної Африки, що на півдні, зібралося 1200 представників із 55 країн. Федерація всесвітнього миру провела найбільший саміт за всю історію Африки.

7 червня 2019 року: Істинна Мати разом із колишнім президентом Джонатаном Гудлаком Нігерії та доктором Томасом Волшем на Африканському саміті

Тоді як корейці вдома боролися з морозним вітром і сильним снігом, Західна Африка отримала благословення на теплий вітерець і екваторіальне сонце. Зійшовши з літака в Дакарі, сини та доньки Африки віталися з великим ентузіазмом, брали мене за руки зі сльозами радості на очах.

Я звернулася з промовою до учасників саміту. Відтак було представлено багато трансформуючих ініціатив наших неурядових організацій, які активно реалізують в Африці. А саме — рух «Се маиль» («Нове село»), проєкт міжнародного швидкісного шосе та Премію миру Санхак. Ба більше, завдяки нашій спонсорській підтримці було запущено Міжнародну асоціацію парламентарів за мир, Міжрелігійну асоціацію заради миру та розвитку і Міжнародну асоціацію традиційних керівників за мир та процвітання.

8 червня 2019 року: передавання прапора Федерації сімей за мир у

всьому світі пророку з Південної Африки Самуїлу Радебе

Увечері на пленарному засіданні саміту «Маленькі ангели Кореї» показали особливий привітальний виступ. Зачарована піснями і танцями аудиторія вигукувала й аплодувала протягом виступу, зокрема танку з барабанами, танку з віялами, народного весільного танку і «Арірану». Люди розридалися, коли «Маленькі ангели» виконали Гімн Сенегалу їхньою мовою, а також хіт «Дібі дібі рек» суперзірки Сенегалу Ізмаїла Лью. Усі відчували піднесення, і глибоке відчуття братерства та сестринства пронизало весь зал. Відчуття надії й радості для всіх посилили гучні вигуки і сміх.

Відразу наступного дня я вирушила поромом до острова Ґоре, що на узбережжі Дакара, аби помолитися за звільнення Африки від історичного болю та страждань, яких завдало рабство.

Божі обійми висушать усі СЛЬОЗИ

До 2018 року я ніколи не чула про Ґоре, адже він розташований за тисячі миль від Кореї. Однак що ближчим ставав Міжнародний саміт «Африка 2018», то міцнішав мій зв'язок з островом і його історією.

Острів Ґоре за формою нагадує біб. Нині він є туристичною пам'яткою, що приваблює відвідувачів з усього світу. Мандруючи блакитним морем поромом із порту Дакара, туристів з різних країн захоплює атмосфера й краєвид, вони обмінюються враженнями і фотографуються. Однак мою душу охоплює біль. Я відчувала ті гіркі сльози горя, яких було достатньо, щоб наповнити світовий океан; сльози, які проливали тисячі полонених, очікуючи своєї подальшої долі на цьому острові. Це вражаюче місце, до якого ми наближалися, насправді є найсумнішим островом у світі.

Дакар розташований уздовж континентального виступу західного узбережжя Африки. Це найближчий транзитний пункт між Західною Африкою, Північною Америкою і Європою. Сьогодні його географічне розташування використовують із користю, однак упродовж 500 років він був головним пунктом трансатлантичної работоргівлі — найжорстокішого і найбездушнішого епізоду в історії людства.

Переважна більшість місіонерів, які приїхали до Африки в ім'я Христа, були праведниками. Та, крім них, також були люди, які не змогли залишитися вірними вченню Христа. Вони віддали перевагу фінансовим інтересам своїх країн замість Христового вчення. Європейські колонізатори та їхні місцеві приспівники використовували Богом дані природні ресурси Африки, але майже нічого не вкладали в освіту людей. Вони були жорстокими. Із 15-го століття європейська

колоніальна влада стікалася до Африки, грабувала її ресурси та поневолювала місцеве населення. Чоловіків, жінок і дітей заковували в кайдани, силоміць везли на острів Ґоре, а звідти відправляли в рабство до Європи або Америки.

Під час перебування на острові Ґоре поневолених заковували в такі важкі кайданки, що ті майже не могли рухатися. Їх морили голодом майже до самого продажу на аукціоні й потім силоміць годували бобами, щоб набрали вагу. Якщо під час подорожі кораблем, що перевозив рабів, вони занедужували на якусь серйозну хворобу, їх просто викидали за борт в океан. Мирний острів Ґоре перетворили на табір рабів, сповнений воланнями, слізьми і сумом.

Работоргівля тривала сотні років. За оцінками, понад 20 мільйонів африканців було продано в рабство, і багато з них пройшли через Дім рабів на острові Ґоре. Ніхто навіть не здогадується, скільки невинних душ було загублено під час перевезення морем. Моє серце Істинної Матері розривалося від усвідомлення того факту, що чимало цих звірств скоїли ті, хто молився в ім'я Ісуса Христа. Розуміючи все це, я хотіла відвідати острів Ґоре, аби звільнити від історичної агонії та горя всіх африканців, які потерпали від рабства.

Острів, який нині став туристичним місцем, був епіцентром західноафриканської работоргівлі. Разючий контраст впадає в око, коли дивишся на прекрасні будинки, зведені для європейських работорговців, а за якихось 30 метрів позаду них розташовано табір рабів.

Дім рабів — це двоповерхова будівля. Работорговці жили на другому поверсі, а безневинні поневолені африканці, зібрані з усіх куточків континенту, тіснилися на першому поверсі, очікуючи посадку на работоргові кораблі. Більшість відвідувачів і посадовців зазвичай роздивляються другий поверх, та я провела свій час у камерах рабів на першому поверсі.

Дім рабів побудований з каменю і складається з тісних тьмяних камер для утримання людей. Камери нагадують темні вологі печери без природного освітлення; в них такі низькі стелі, що неможливо стати в повний зріст. В обидвох кінцях вузького коридору з камерами були сумнозвісні двері неповернення. Чоловіки, жінки та діти проходили крізь ці двері на работоргові кораблі й відпливали до Америки — і вже більше ніколи не бачили своїх рідних.

Тримаючись за одвірки дверей неповернення, ми разом із мером Ґоре й іншими членами нашої делегації проливали сльози. Я молилася за звільнення Африки від болю та образи, яких завдало рабство. Стоячи у дверях, я чула крики і плач незліченної кількості африканців, відправлених проти їхньої волі.

Мені ставало ще гірше, коли помічала, як туристи, проходячи повз камери, жартували і сміялися. Однак я також бачила і похмурі обличчя сімей, які сумно зітхали в місці, що нагадувало про людську жорстокість. Одна мати слізно молилася, схилившись над сходами з червоного каменю. Виглядало, наче вона сподівалася, що її молитва позбавить від жорстокості і нещастя, що тривали століттями.

Між звільненням тих, хто відійшов до іншого світу, і втішанням тих, хто живе на землі, є велика різниця. І це можливо втілити завдяки щирій молитві Єдинородної Божої Доньки, котрій доручено місію спасіння людства. Споглядаючи на мовчазні стіни суму в Домі рабів, я назавжди розбила жалюгідні ланцюги гноблення Африки.

19 січня 2018 року: двері неповернення на острові Ґоре, Сенегал

Ми маємо почути крики африканців, сповнені страждань, і врятувати їхнє важке становище. Необхідно покласти край довгій і болючій історії людства, заснованій на експлуатації та обмеженні свободи. Саме з такою мотивацією я проїхала тисячі миль, щоб дістатися острова Ґоре і відвідати це африканське місце суму і скорботи. Помітивши на першому поверсі камери рабів та двері неповернення, я вже не піднімалася сходами на другий поверх, де мешкали рабовласники. Натомість я вийшла у двір і разом із мером Ґоре Августиним Сенхором, його дружиною і багатьма місцевими чиновниками молилася за звільнення всіх африканців, які загинули через рабство.

Ступивши кілька кроків, ми опинилися на маленькій площі. На одній із жовтих пофарбованих стін висіло декілька невеликих табличок на честь видатних лідерів, які відвідали острів, як-от Нельсон Мандела, Барак Обама, Матір Тереза та Іван Павло II. Мер Сенхор відкрив табличку з моїм іменем і прочитав напис. Він додав: «Це не відображає повною мірою нашої вдячності та зобов'язання вам, однак ця табличка залишиться тут навіки як символ незламності дорогоцінного серця, з яким ви приїхали». Багато оточуючих висловили мені свою подяку за звільнення Африки від 500-річного тягара страждань. То був щирий знак вдячності не лише від мешканців Сенегалу, а й, мені здається, від усього континенту.

Відразу після відкриття таблички «Маленькі ангели» розчулили всіх до сліз, заспівавши чудову сенегальську пісню, яку вони вивчали і репетирували протягом багатьох годин. На зворотному шляху до причалу я сказала меру, що хочу залишити подарунок, який буде корисним для острова. Наблизившись до причалу, ми почули звук катера, що наближався. Це був катер швидкої допомоги, який я приготувала як подарунок острову Ґоре для транспортування пасажирів і пацієнтів, котрим потрібна невідкладна допомога. Назвавши його «Вікторія», я вірила, що він стане відображенням нашої спільної надії на те, що через відсутність медичного катера більше не буде

загублено безлічі життів, як це тривало раніше протягом століть.

Становище багатьох африканців досі є скрутним. Попри великі природні ресурси і дивовижну мальовничу красу довкола тут надалі панує бідність. Бог покликав африканців засяяти, як яскраве незмінне небесне творіння. Африка змусила мене відчувати Шімджон нашого Творця, нашого Небесного Батька.

Материнська нація

Коли б ми не проводили заходи в нашому комплексі на берегах озера Чонпхон у Кореї, в них завжди беруть участь тисячі японських членів Руху об'єднання. Це місце є нашою первісною духовною батьківщиною. Я завжди переймаюся, щоби прийняти та розмістити там від 3000 до понад 6000 осіб, оскільки для цього потрібно докласти неймовірних організаційних зусиль. Зі свого боку японські члени руху відчують радість, коли відвідують свою духовну батьківщину в Кореї. Вони цінують молитву на святій землі, як-от у районі Помнекколь у Пусані, де Батько Мун побудував свою першу церкву з коробок від військових пайків та глини. Також вони цінують церкву головного офісу в Чонпадоні. Багатьом така нагода і честь випадає раз у житті.

Видовище, коли тисячі посвячених японських членів церкви приїжджають до Кореї, справляє враження величної духовної хвилі, яка, я вірю, принесе позитивні зміни в Азії. Азію вважають континентом майбутнього, й для цього є чимало підстав. Зокрема, одна з них полягає в тому, що тут найдинамічніше відбувається відродження і розширення Руху об'єднання. Японія стала другою країною, де розвинувся Рух об'єднання. Місіонерська робота там розпочалася доволі драматично. У липні 1958 року місіонер Че Бонг Чун у Пусані сів на корабель, що прямував до Японії. Його місіонерська робота — це справжній марафон труднощів. Позаяк він приїхав без правильної візи, його заарештували, ув'язнили, а згодом і госпіталізували. Урешті-решт пан Че прорвався — і 2 жовтня 1959 року о 7:15 вечора на напівзруйнованому горищі в Токіо він провів першу публічну недільну службу японської Церкви об'єднання. Відтоді протягом 60 років Церква об'єднання поширилася на всю Японію.

Однак це був непростий шлях. Нас постійно звинувачували, що ми є сектою. У відповідь на нашу діяльність за перемогу над комунізмом ми зіткнулися з жорсткою опозицією з боку японських комуністів. Коли

декілька відомих людей взяли участь у церемоніях Благословення шлюбу, дехто з японців злякався, відчувши, що наш рух дужчає. Вони почали протистояти нам через ЗМІ. Упродовж десятиліть мій чоловік не міг в'їхати до Японії, а дехто з наших улюблених членів церкви навіть помер. Головний наступ на свободу віросповідання проявлявся тоді, коли японська влада закривала очі на кримінальне викрадення наших членів церкви й утримання їх доти, поки вони не відмовлялися від своєї віри. Доходило навіть до того, що їх відправляли в психіатричні лікарні.

Попри значні труднощі, Рух об'єднання в Японії стабільно розвивався. Нині суспільство визнає хибність такого підходу. Адже наш рух є осяйним світлом для японського суспільства. Японія послала тисячі місіонерів по всьому світу. Вони абсолютно щиро присвячували себе, викладаючи Божий Принцип і служачи місцевим громадам.

До 1990 років дві групи корейських іммігрантів, що живуть у Японії, цуралися одна одну через ідеологічні розбіжності. Вони заснували дві організації: Міндан — продемократичну спілку корейців, що мешкають у Японії, і Чонрьон — пропхеньянську асоціацію мешканців із Кореї в Японії. Було дуже прикро, що громадяни, які належать до одного корейського народу, відокремилися одні від одних, як вода й олія. Позаяк ми займалися діяльністю, пов'язаною з «Перемогою над комунізмом», то налагодили зв'язки навіть із Чонрьон і запросили їх відвідати Південну Корею. Спочатку їм було важко нам довіряти, однак відчувши щирість наших пропозицій, вони таки приєдналися до поїздки. Згодом багато з них відійшли від комуністичних поглядів.

Влітку 2018 року на «Сайтама Супер Арена» в Токіо ми провели мітинг надії і рішучості за розвиток Божого провидіння в Небесній Японії. Так ми відзначили 60-річчя діяльності руху в Японії. Під час звернення я закликала Японію і Корею взятися за руки та разом рухатися вперед заради майбутнього. Я заохочувала дві нації досягнути душевної єдності і завершити будівництво корейсько-японського підводного тунелю, зв'язавши в такий спосіб дві країни і світ Міжнародним Шосе миру.

Із 1960-х років я відвідувала Японію при кожній нагоді, щоб зустрітися з членами церкви, поділитися власним досвідом та надихнути місіонерів. Я виступала публічно, доносячи Боже слово під час сотень зібрань у різних містах, включно з Токіо, Нагоєю і Хоккайдо.

У Нагано — японському місті, де проходили зимові Олімпійські ігри, — відбулася особлива подія, яка не залишила мене байдужою. Церква об'єднання в Нагано була маленьким приходом, що на початку складався з декількох десятків парафіян. Завдяки моїм постійним заохоченням вона почала стабільно розвиватися. Поруч із чудовою, затишною церковною будівлею розташувався тренувальний центр «Хваранг». Місцеві члени церкви назвали його так на честь шляхетного духу, який спрямовував еліту молодих лідерів у часи корейської династії Шила. Я не хотіла стояти осторонь від посвяти членів церкви, тож приїхала сюди, аби надихнути їх, і попросила принести там плоди Божої волі. Я посадила яблуню у дворі за церквою. Кілька років по тому, коли я знову туди повернулася, яблуня вражаюче виросла, і вродили смачні яблука. Подібно до тієї яблуні, слово, яке я посіяла в Японії, примножилося і дало великі плоди.

Я благословила Японію, щоб вона нині постала як Небесна Японія — країна з новою культурою і суспільством. Десятки тисяч японців і японок почали нове життя в Божих обіймах завдяки Істинним Батькам. Щороку багато з них перетинають Корейську протоку, аби відвідати батьківщину своєї віри. Ці зібрання членів церкви роблять наш кампус «Ейч Джей Чонвон» мостом гармонії між двома націями, що колись ворогували.

Японія завжди в моєму шімджон, а надто в часи природних катастроф та інших негараздів. Сильні землетруси в Тохоку і Кумамото та повінь у префектурі Окаяма призвели до незліченної кількості людських жертв і великих руйнацій. Коли трапилися ці лиха, я висловила свої співчуття і надала щиру підтримку. У світлі глобального Божого провидіння Істинні Батьки благословили Японію як країну матері. Мати віддає все своїм дітям без останку. Як матір безсонними ночами піклується про свою

дитину, так само і Японія йде шляхом жертвності з материнським шімджон заради всього світу.

Любов і служіння в Південній Америці

Коли я спілкувалася з мешканцями Південної Америки, багато з них казали: «Мабуть, ми гірші за африканців. Незважаючи на наявність чималих ресурсів і так званих демократичних інститутів, ми живемо дуже бідно».

Південноамериканський континент має свою гірку історію експлуатації та бідності. Він понад триста років був окупований потужними європейськими країнами, які поневолили місцевих мешканців і привласнили їхнє золото, срібло та інші багатства. Ба більше, європейці привезли неznані хвороби і в такий спосіб винищили населення, яке не мало імунітету до тих недуг.

На початку дев'ятнадцятого століття країни Південної Америки боролися за свою незалежність — і врешті-решт вибороли її. Багато з них прагнули до побудови демократії. Однак не поодинокими були випадки, коли уряди країн просякли корупцією. Як наслідок — там поставали комуністичні і фашистські рухи, які використовували образи людей, щоби підтримати встановлення суворих диктатур.

Усе це призвело до страждань мільйонів людей, які гинули через людську жорстокість. Перше, що я робила, коли сідала в літак до Південної Америки, — молилася, щоб змогла втішити цих людей у духовному світі і звільнити їх від болю.

Я бачила, що, попри всі ці негаразди, південноамериканці ведуть гідне і чесне життя, працюючи навіть заради незначного покращення. Їхня віра в Бога дуже міцна. Більша частина континенту має чималий потенціал, бо розташована в помірній кліматичній зоні та багата на корисні

копалини. До того ж Південна Америка — це Божий подарунок, адже вона має великі території незайманої природи. Кожен, хто відвідає Південну Америку, відчує глибокий потяг до її безмежних земель, вражаючої краси природи і добрих та привітних людей.

У Південній Америці ми з чоловіком постійно молилися і присвячували себе, називаючи це «чонсон». Першими кроками Церкви об'єднання на цьому континенті стали поїздки мого чоловіка 1965 року до п'яти латиноамериканських країн. У наступні десятиліття наші місіонери заклали основу в Центральній і Південній Америці. Вони будували церкви і свідкували, збільшуючи чисельність наших членів церкви. Вони працювали задля оздоровлення шлюбу і сім'ї, пов'язуючи ці країни з глобальними зусиллями заради миру і порозуміння. Більшість південноамериканців — католики, але протестантизм там теж розвивається. Як і інші народи світу, латиноамериканці відкриті до вивчення нових шляхів розуміння Бога, тож ми поширювали Виклад Божого Принципу, щиро вкладаючи свої душі.

Найвпливовіший проєкт, у який ми інвестували в цих країнах, — освітня програма CAUSA. Ми з Батьком Муном заснували CAUSA в 1980-х роках, позаяк в Центральній і Південній Америці дужчав вплив марксистських революціонерів. Інколи здавалося, що весь континент може стати комуністичним. Ми знали: якщо Мексика стане комуністичною, Сполучені Штати будуть змушені забрати свої війська в усьому світі, щоб захистити свій південний кордон. Виведення американських військ дозволило б комуністичному впливу охопити чимало країн, зокрема Південну Корею і Японію.

Завдяки лекціям CAUSA тисячі лідерів та молодих людей із Латинської Америки й інших країн світу почули нищівну критику комунізму та контрпропозицію. Ці освітні семінари допомогли багатьом колишнім та діючим очільникам країн відмовитися від комуністичної ідеології та оманливого заклику до революції.

1993 року ми з чоловіком здійснили турне шістьма країнами Латинської Америки, виступивши з промовою «Істинні Батьки та епоха Завершеного Заповіту». 1995 року ми відвідали 17 латиноамериканських країн із виступом «Істинна Сім'я та я». Під час цих турне ми зустрілися з президентами восьми країн. Кожен з них дякував нам із чоловіком за припинення поширення комунізму в їхніх країнах. Завдяки цим підвалинам ми заснували економічний проєкт, щоб пов'язати Парагвай, Уругвай, Бразилію та Аргентину, а також об'єднати Південну Америку в єдину сім'ю країн.

Первозданна краса матінки природи

Наші простенькі моторні човни з двигунами шумно пихтіли, пересікаючи глибоку блакитну річку Парагвай. На півдорозі котрийсь із пасажирів неочікувано підвівся, і човен почало шалено розхитувати з боку в бік. Інші пасажири з переляку гучно закричали, що човен от-от перекинеться. Тільки-но всі всілися назад на свої місця, як хтось вигукнув: «О боже, що це?».

На наших очах химерна риба вистрибнула з води і плюхнулась на палубу. Вона звивалася на сонці, смикаючи своє тіло розміром з лосося, і скреготала десятками зубів, гострих немов лезо. Налякані пасажири відсувалися від неї, ховаючи свої ноги, а човняр, не вимовивши ні слова, зіштовхнув її назад у річку довгою палицею.

Хтось сказав: «Це було жахливо. Що це за риба?».

«Це дорадо, — відповів човняр. — Іспанською означає “золота”».

Дорадо — один із численних видів риб, що водяться у водах Мату-Гросу-ду-Сул, одному зі штатів Центрально-західного регіону у Бразилії. Річка Парагвай, що розмежовує цю частину Бразилії і Республіку Парагвай, багата не тільки на таку рибу, а й на всі можливі живі організми. Погода на Південноамериканському континенті, зокрема в регіонах біля екватора, або по-весняному тепла, або спекотна, як улітку. Там повсякчас буяють квіти і рясніють стиглі фрукти. Це благодатний край для гармонійного співіснування з флорою та фауною.

Якщо рай на землі визначається одночасним проживанням величезній кількості різних створінь у пишному зеленому саду, то Мату-Гросу-ду-Сул і є тим раєм. Ці неосяжні краї вкриті пралісом і заболоченими

місцями. Це ідеальне місце для фермерства та вирощування фруктів. Величезні дерева дають притулок і харчування багатьом різновидам птахів, комах і тварин. Там понад 20 водоспадів, включно з відомим Ігуасу, який гуркоче в місці, де зустрічаються Бразилія і Аргентина.

Незважаючи на те, що найспекотніший південноамериканський сезон був саме в розпалі, у грудні 1994 року ми привезли наших старших місіонерів з усього світу, щоб вони взяли участь у семінарі з риболовлі на річці Парагвай. Сонце нещадно палило тими днями. Місцеві мешканці з цікавістю спостерігали за нашою рибалкою. Вони заходили в річку і якийсь час лежали у воді, щоб охолодитися.

Попри красу Пантаналу необхідно постійно бути наготові. Човном ми пливли вгору по річці, причалювали та досліджували місцевість. Іноді ми ледь продиралися крізь сплетіння ліан, що звисали з величезних дерев; нерідко нам доводилося повзти по-пластунськи. Часто ми поверталися до човнів лише після опівночі, тримаючись за сталеві тросики, протягнуті через ліс, які допомагали знайти дорогу назад у темряві.

Щодня ми прокидалися до сходу сонця і йшли далі; щоденно ми мушили справлятися з палючим сонцем і хмарами комарів. Це був непростий шлях. Найскладнішим для мене було вмивання. У вузькому човні я незграбно ставила ширму, щоб закритися, і милася каламутною річковою водою. Проте у своєму шімджон я вітала такі примітивні природні умови.

У Мату-Гросу-ду-Сул, поруч із містечком Жардим, ми побудували штаб-квартиру глобальної освіти, назвавши її Штаб-квартирою Освіти ідеальних сімей заради миру в усьому світі. Також ми заснували ферму «Нова надія», щоб закласти підвалини для побудови Божої нації. Місцеві мешканці розповіли нам, що існує давнє пророцтво, згідно з яким Господь прийде в Жардим.

Уперше ми з Батьком Муном поїхали в Жардим наприкінці 1994 року. Перший семінар, який ми проводили там для лідерів, проходив у

приміщенні закинутого складу, де не було ні туалету, ні кухні. Мені навіть важко описати, наскільки це було незручно. Та водночас це було і дуже добре, адже ми хотіли, щоб наші лідери отримали освіту на реальному досвіді. Під час цього семінару, сповненого шімджон, з самого ранку учасники дихали гарячим повітрям і обливалися потом, читаючи слово Бога, а опісля рибалили в незабрудненому первозданному середовищі.

Згодом це місце в Жардимі ми перетворили на чудовий сімейний центр відпочинку. Ми інвестували у ферму «Нова надія» довкола цього центру. Місіонери і члени Руху об'єднання з усього світу переїхали сюди, прагнучи відновити Едемський сад, створений Богом ще від початків. У жардимській громаді ми також збудували школу, щоб сім'ї з різних куточків світу відчули Божу любов, мешкаючи серед чудової природи. Ми подарували машини швидкої допомоги містечку, займалися фермерством і вирощували велику рогату худобу, покращуючи побут місцевих жителів. У кінці 1990-х років тисячі членів руху з усього світу протягом 40 днів навчалися, молилися і відпочивали серед природної краси ферми «Нова надія», неподалік від Жардима.

Пантанал, з яким межує Жардим, — найбільша у світі заболочена місцевість із прісною водою. Розташувавшись по обидва боки від річки Парагвай, ця місцина є справжнім раєм на землі. Усе, що Бог створив на цій території, має свій первісний вигляд. Мене глибоко вражало розуміння того, що саме так має виглядати Едемський сад — з рибами, усіма цими тваринами і рослинами, які існують так споконвічно. Капібари, крокодили, дикі кабани і птахи нанду вільно живуть у дикій природі. У річках водяться тигроголові соми і паку, а також піраньї, небезпечні навіть для людей. Багато видів, що живуть тут, вважають зникаючими, як-от ягуари, пуми, олені, вовки, видри, армадилли чи мурахоїди. Також тут ростуть унікальні дерева і кактуси. Це найбільші у світі водно-болотні угіддя, які є світовою спадщиною і перебувають під охороною ЮНЕСКО. Це особлива місцевість, де можна створити ідеальне поселення.

Хоч таке надзвичайне природне середовище таїть у собі небезпеку, однак водночас воно може стати головним регіоном, здатним вирішити проблему нестачі їжі. Ми почали займатися сільським господарством і спорудили рибну ферму, аби покращити життя місцевого населення. Ще одна з наших ідей — виготовлення рибної їжі, яку можна постачати в бідні райони, щоби збагатити раціон тамтешніх мешканців. У нас був план вирощувати велику рогату худобу на нашому ранчо і завдяки цьому забезпечити яловичиною 160 країн. Щоби захистити природний ландшафт, ми висадили багато дерев уздовж річки Парагвай.

Ще одна територія, яку ми розвивали, — Чако. Ця віддалена місцевість є частиною регіону Гран-Чако, розташованого в Болівії, Парагваю та Аргентині. 1999 року ми надихнули наших членів церкви створити там поселення з назвою «Проект Пуерто-Ледо». Якщо переправитися через річку Парагвай у Пуерто-Ледо, то на шляху з Парагваю до Бразилії — якщо їхатимете машиною — будете лише за кілька годин від Жардима.

Пуерто-Ледо було найскладнішим місцем для життя в усій провінції Чако. Проте наші японські брати закачували рукави і дуже старанно працювали. Усього за кілька років їм вдалося перетворити ту місцину на ідеальне село, в якому люди живуть у гармонії з природою, в якому кожен з радістю би оселився. Вони навіть збудували басейн для плавання. Це було зразкове екологічне поселення, з водоочисними спорудами і рибною фермою. Президент Парагваю визнав це під час свого візиту до Пуерто-Ледо. Замість того, щоб будувати церкви, ми віддали перевагу цьому проєкту. Однак зі зростанням кількості людей, які відгукнулися на невтомну відданість наших членів церкви, збільшувалася й наша громада віруючих.

Я часто плакала через біль людей, життя яких було сповнене труднощів на великих просторах Латинської Америки. Мій шімджон розривався від болю за дітей, які ждали навчитися писати, але не могли цього зробити. У 1970-х роках наші місцеві місіонери розповідали, як непросто було нести Боже слово людям, котрі з дня на день боролися, щоб вижити. Усе, що я тоді могла зробити, — це мовчки поплескати їх по

плечу. Ми молилися разом: «Ми повернемося сюди незабаром і побудуємо щасливий край. Небесний Батьку, будь ласка, не забувайте про цих людей». У 1990-х роках Бог відкрив нам двері, й ми змогли почати втілювати ті молитви.

Коли ми вперше приїхали в Пуерто-Ледо, там не було навіть основної інфраструктури. У селі поруч не було ні школи, ні лікарні. Їм конче потрібно було створити економічну основу, щоби подолати голод. Наші члени церкви з усіх куточків світу, зокрема японці, відгукнулися на заклик і зробили внески для «Проекту Пуерто-Ледо». Нічого неможливо змінити миттєво. Проте наших церковних членів втішала надія, яку вони бачили в очах дітей, та зміни, що відбувалися в серцях молоді. Нове покоління пуертоледовців почало думати: «Ми теж можемо жити добре».

Ми не забували, що необхідно зупинити поступове руйнування екосистеми. Ми знали, що заради економічного розвитку втрачаємо дощові ліси Амазонки. Великий вилов риби чи хиже вбивство цінних тварин заради миттєвої вигоди також становило серйозну проблему. Водночас понад 800 мільйонів людей в усьому світі постійно голодують. Деякі країни Південної Америки мають нескінченні запаси яловичини та зерна, проте вони не можуть запобігти недоїданню. Коли ми будували нашу спільноту і давали освіту в Латинській Америці, то насамперед досліджували рослини і тварин, щоб зрозуміти, який спосіб використання природних ресурсів й одночасного захисту природи є найкращим.

Розмах крил метелика монарх усього декілька сантиметрів, проте ці комахи щозими долають понад 5000 кілометрів між Канадою і Мексикою. Ніхто не вчив їх цьому, це просто закладено в їхній природі. Людина і природа мають тісний зв'язок. Тож якщо ми житимемо на природі, піклуватимемося про неї і вивчатимемо — бо саме природа є відображенням Бога — ми зможемо отримати просвітління щодо Божого акту створення і Його містичної істини. Ми зуміємо відчути ту безмежну радість та любов, яку відчував Бог, коли створював цю землю для нас.

Щойно ми спроможемося на це, наша душа наповниться любов'ю і радістю від кожного прожитого дня. Земля, де ми змогли пізнати цю істину — це Латинська Америка. Завдяки любові у сім'ї, яка є єдиною родиною на чолі з Богом, ми зможемо пізнати нашу первісну батьківщину в краях, де природа є Божим дарунком.

Єдність душ парламентарів з усього світу

Відсутність узбережжя в Непалі компенсує наявність височенних гір. Незліченно багато скелелазів та багатих туристів приїжджають у Непал, бо тут є 10 найвищих гірських вершин світу. Кордон Непалу проходить через найвищу з них — гору Еверест. Однак Непал оточують Китай та Індія, і розвиток його переважно аграрної економіки не поспіває за сусідами.

Коли влітку 2016 року я прибула в аеропорт Катманду, помітила, як дві собаки мирно дрімали на підлозі в залі очікування, і ніхто не намагався їх вигнати. Рух машин і мотоциклів неочікувано зупинили, бо десь удалині корова безладно прямувала вздовж дороги. Тільки після того, як тварина зійшла з дороги, рух було відновлено. Це Непал.

Утім великі зміни відбулися в Непалі, відколи туди прийшов наш рух. Наприклад, 2016 року в країні пройшли вражаючі події, які зробили цей рік незабутнім у площині зусиль нашого руху, спрямованих на побудову миру. У липні сотні політичних, економічних, релігійних та освітніх лідерів з усіх країн Азії приїхали в Катманду. Ці поважні чоловіки та жінки зібралися на інавгурацію регіонального відділення Міжнародної асоціації парламентарів за мир (IAPP — Association of Parliamentarians for Peace), яка є проєктом Федерації всесвітнього миру.

Дозвольте мені коротко розповісти про IAPP. Неможливо побудувати мир у всьому світі тільки завдяки зусиллям людей чи, точніше, завдяки зусиллям невеликої групи осіб. Багато людей — від пересічних громадян до урядових високопосадовців — подолавши соціальну прірву, мають

взяти в цьому активну участь. Кожна країна світу — маленька чи велика — має конгрес, парламент або національні збори, що представляють людей цілої країни.

Упродовж років, буваючи в різних країнах світу, я зустрічалася з парламентарями і просила не забувати про важливу місію, яку доручили їм країни та люди. Я переконувала: якщо представники, яких обрали люди, об'єднають зусилля і сфокусуються на розв'язанні конфліктів, мир настане швидко, і це відбудеться природним шляхом. Я вела мову про світовий альянс парламентарів, спрямований на пошук мирних рішень, — і парламентарі погоджувалися зі мною.

Це погляд Небесного Батька, який є тим початком, що об'єднує парламентарів світу в єдине ціле. Вийшовши за межі націй, рас чи культур та рівняючись на Єдинородну Доньку, парламентарі, працюючи пліч-о-пліч, зможуть вилікувати хвороби, які дошкуляють людству.

Коли я ділилася цим поглядом, то люди, з якими в мене були доволі тісні стосунки, намагалися розповісти мені про політичні міжусобиці. Вони запитували: «Гадаєте, лідери різних партій захочуть згуртуватися і працювати разом?». І стверджували: «Зібрати впливових людей і миротворців разом непросто. Уряди країн обтяжені конфліктами та чварами, спричиненими розбіжностями між сторонами». Однак я була непохитною. Я не мала й тіні сумніву в тому, що нині парламентарі вже готові. Я вірила, що Бог спрямовуватиме кожного з них, аби дослухалися до того, що я кажу.

Міжнародну асоціацію парламентарів за мир було засновано в лютому 2016 року в Національній асамблеї Республіки Корея. Ця подія пройшла під гаслом: «Подолання критичних викликів нашого часу: роль урядів, громадянського суспільства та релігійних організацій». Далі хочу трохи розповісти про перший і низку наступних заходів, що відбулися на всіх континентах.

У липні 2016 року під палючим сонцем Непалу зібралося багато людей, щоби запустити діяльність IAPP в Азійсько-Тихоокеанському регіоні.

Приїхало близько 166 парламентарів і 350 оглядачів із 29 країн. Чимало громадян Непалу також узяли участь у цій події. Високошляхетна Президентка Бідх'я Деві Бхандарі особисто висловила свою глибоку вдячність. Ті, хто казав, що це не спрацює, помилялися. Від своїх початків конференція мала великий успіх. Пізніше велика кількість людей дякували IAPP, наголошуючи на тому, що ця організація є вкрай необхідною.

Відразу після конференції в Непалі у серпні 2016 року ми заснували Західноафриканське відділення IAPP. У будівлі парламенту в Буркіна-Фасо понад 600 людей із 24 країн стали активними учасниками обговорення. За декілька тижнів було відкрито Європейське відділення IAPP у Лондоні, куди з'їхалося 300 учасників зі 40 країн. Як засновниця IAPP я намагалася надихнути всіх присутніх. Зокрема, під час зібрання в Лондоні я виголосила: «Щоби побудувати вічний мир у світі, політичним лідерам усіх країн необхідно дотримуватися моралі, етичних цінностей і слухати голос свого сумління. Світ зміниться, якщо парламентарі з різних країн об'єднуються і співпрацюватимуть заради миру».

Незабаром у жовтні ми відкрили відділення IAPP у Центральній і Південній Америці, Коста-Риці і Парагваї. Услід за цими подіями на початку листопада учасники зібралися в Замбії на інавгурацію відділення IAPP у Південній і Центральній Африці. У Північній Африці осінь уже вступила в свої права, тоді як у інших регіонах материка учасники IAPP змушені були працювати в спекотних умовах. Проте, сфокусувавшись на ідеології миру, врешті-решт ми змогли досягнути порозуміння і знайти шляхи зцілення нашої історії, наповненої болем.

Фінальні події IAPP проходили в Японії та Сполучених Штатах. У Японії люди хвилювалися, чи багато представників уряду візьме участь у заході. Однак занепокоєння розвіялося, коли понад 200 японських лідерів і прибічників, включно з 63 діючими членами парламенту прийшли на цю грандіозну подію. Незалежно від політичних поглядів і культурних розбіжностей, без сумніву, вони зібралися заради побудови миру у світі. У зверненні до японських парламентарів та головних

лідерів я передала свою тугу за миром і запропонувала шлях його досягнення. І мої слова відгукнулися у їхніх серцях.

Завершальне зібрання ми провели 2016 року у Вашингтоні (округ Колумбія). Важливо було обрати місце проведення конференції IAPP, яка мала стати кульмінацією всіх попередніх зусиль. Урешті члени Сенату Сполучених Штатів запропонували провести подію в дорадчій кімнаті Кеннеді — одному з найпрестижніших історичних приміщень кімнати сенату. Спонсори зі Сенату сказали мені: «Є багато кімнат, доступних для проведення церемонії відкриття. Однак з погляду значущості цієї події для нас ми приготуємо дорадчу кімнату Кеннеді».

30 грудня 2016 року: заснування Міжнародної асоціації парламентарів за мир, дорадча кімната Кеннеді, Офісна будівля сенату Рассела, Вашингтон, округ Колумбія

1960 року саме в цій кімнаті Джон Ф. Кеннеді проголосив, що йде в президенти. 2009 року Сенат США проголосував за надання їй імені

Кеннеді — на честь трьох братів Кеннеді. У дорадчій кімнаті Кеннеді відбулося чимало різних зібрань, які відіграли важливу роль не тільки в історії Сполучених Штатів, а й усього світу. Тому це було найвідповідніше місце для проголошення Міжнародної асоціації парламентарів за мир у Північній Америці.

30 грудня 2016 року, попри зимову мряку на вулиці, в дорадчій кімнаті Кеннеді зібралося 300 американських й іноземних парламентарів із 56 країн. Багато учасників уже зустрічалися під час попередніх подій IAPP, тож вони радісно обіймалися зі своїми колегами із сусідніх країн. У цій чудовій будівлі панувала атмосфера великої радості та надії, бо представники як великих, так і малих країн висловлювали своє задоволення від участі в глобальній події заради миру. Звернення шановного Гілберта Бангана, представника Голови Парламенту Беніну, не залишило людей байдужими: «У молодості я дізнався про принципи миру Батька та Матері Мунів, і донині я практикую їхню філософію миру».

30 листопада 2016 року: Мати Мун зі сенатором США Орріном Гетчем у

Багато людей дякували мені за пропозицію нового підходу до побудови миру. Наш давній друг, американський сенатор-республіканець і тимчасовий заступник Голови Сенату США Оррін Гетч допомагав в організації і безпосередньо взяв участь у події. Після мого звернення до учасників він вийшов до трибуни і висловив вдячність за незмінний рух побудови миру. Сенатор Гетч, який обіймав цю посаду з 1977 до 2019 року, завжди підтримував нашу діяльність. Сенатор Едвард Маркі, який представляв демократичну партію, своєю чергою подякував за наш внесок у збереження навколишнього середовища і пообіцяв свою підтримку.

Захід у Вашингтоні завершив моє світове турне інавгурації IAPP. Майже рік я мандрувала світом й відвідала шість континентів, щоби провести ці події. Понад 20 000 людей, включно з 2 500 діючими парламентарями зі 190 країн світу взяли участь у інавгураціях і зробили цю ініціативу справді успішною.

Інавгурація IAPP у кожному регіоні стала історичною подією, адже згуртувала парламентарів з багатьох країн в одному місці. Ці чоловіки і жінки вийшли за межі власних національностей, рас та релігійних переконань, забувши про почуття ворожості до інших держав. Провівши декілька днів разом, вони тепер завжди ставитимуть собі питання: «Що ми можемо зробити для розбудови миру?»

Мис Доброї Надії і праведний Хьоджьон

Мис Доброї Надії розташований на півдні Африканського континенту. Ми з чоловіком обрали це місце як вихідний пункт міжнародного Шосе миру, яке ми запропонували збудувати. Як Матір миру я маю подарувати надію африканцям і витерти їхні сльози. Під час Святого Одруження Істинних Батьків 1960 року я пообіцяла Богу, що виконаю Його волю під час свого земного життя — і я ні на мить не забувала про цю обітницю. Із шанобливим шімджон до Небес я завжди поширювала Боже слово — зі Сходу на Захід та з Півночі на Південь. 2012 року, після вознесіння мого чоловіка, прощаючись із ним, я попросила: «Будь ласка, залиш усю свою роботу на землі та спокійно увійди до небесних воріт, щоби заспокоїти нашого Небесного Батька».

Відтоді мій розклад став ще напруженішим, адже доводилося кидати виклик ще й власним обмеженням. Я подорожувала земною кулею, щоб виконати обітницю, яку дала Небесам і своєму чоловікові. Після вознесіння мого чоловіка, виконання Божих прагнень та досягнення Його ідеалів лягло на мої плечі. Заради цього я мала стати на шлях, сповнений сліз. Я крокую цим шляхом протягом останніх семи років.

Дуже непросто створити небесний рід, небесну країну і небесний світ на чолі з Богом. Аби здійснити свій намір — відновити сім країн до 2020 року — я провела незліченну кількість годин у молитві та посвяті. Мій покійний чоловік жив, повторюючи мантру: «Щирість розчюлує Небеса», і ми відчували результат. Небеса надихнули багатьох, зокрема і доктора Юн Янг Хо, який став генеральним секретарем міжнародного головного офісу Федерації сімей за мир та єдність. 17 червня 2017 року він отримав одкровення, в якому Батько Мун дав йому золоті ключі.

На ту пору доктор Юн готував декілька подій одночасно: виступ «Мир починається з мене» в межах європейського турне у Відні (Австрія) і Латиноамериканський саміт 2018 у Сан-Паулу (Бразилія). Після того як він розповів про свій сон, я запросила трьох «золотих ключів», трьох релігійних лідерів взяти участь у наступному фестивалі «Мир починається з мене» у Сполучених Штатах. Це були шейх Мансур Дюф з Сенегалу, пророк Самуїл Радебе з Південної Африки та архієпископ Йоганнес Нданґа із Зімбабве. Під час цієї події в Нью-Йорку ми встановили тісні відносини, які стали підвалинами для майбутніх досягнень.

Я вже описувала вище, що у січні 2018 року їздила до Сенегалу на перший Африканський саміт. Тоді я провела його в Сенегалі, позаяк там Бог приготував праведну людину — шейха Мансура Дюфа, поважного мусульманського лідера. Завдяки його зусиллям чимало його колег-лідерів — а деякі навіть з мільйонами послідовників — від душі привітали мене. Вражений нашими ідеалами й ініціативами, шейх Дюф приділив багато часу підготовці саміту. Поставивши на кін свою репутацію, він надихнув Президента Його Високість Макі Салла стати співорганізатором саміту. «Істинна Мати приїжджає, щоб дати Благословення Африці», — сказав він президенту Саллу. — Цей саміт стане історичним, і ваша підтримка дуже важлива».

Президент Макі Салл радо привітав мене і надав найкраще приміщення в Сенегалі для проведення саміту — Дакарський міжнародний конгресовий центр. На додаток до такої щедрої підтримки пан Макі Салл запропонував і свій президентський автомобіль та охоронців, які оберігали мене від небезпеки, куди б я не їхала.

Утім один момент досі був нез'ясованим. Навіть після мого прильоту до Сенегалу ми ще не мали підтвердження участі президента Салла в саміті. Напередодні події він люб'язно погодився провести приватну зустріч. Після його теплого привітання я розповіла президенту про історію Божого провидіння, Небесне провидіння в Африці, мою ідентичність Єдинородної Доньки та бажання благословити країну і

континент. Президент Салл вислухав мою розповідь і сказав: «Я візьму участь у завтрашньому саміті».

Після нашої зустрічі мені розповіли, що президента Салла зворушила моя щирість, з якою я хотіла благословити Африку і принести спасіння людству, зокрема те, що я не шукала пошани, впливу або якоїсь вигоди. Мені складно перевірити цей неймовірний звіт, але він відповідає моєму досвіду взаємодії з президентом Саллом, що засвідчив його лідерство та галантність. Уряд було мобілізовано для проведення саміту, його транслювали наживо на всю країну по національному телебаченню, про нього писали національні і міжнародні ЗМІ. Я виступала без підготовки і розповідала про Небесне провидіння та Африканський континент. Я завершила свою промову проголошенням Небесної Африки як континенту надії, благословенного Небесами, а відтак запросила всіх присутніх долучитися до цієї ініціативи. Невдовзі президент Макі Салл висловив своє бажання працювати разом.

Наступного літа, в червні 2019 року, я відвідала Йоганнесбург, що в Південній Африці, щоби провести фестиваль «Благословення сімей хьоджьон», у якому взяло участь 100 000 пар. Команда пророка Самуїла Радебе і моя працювали разом заради цього Благословення. На підтримку руху «За Істинні сім'ї» в події взяло участь понад 500 посадовців, серед яких були представники уряду, парламентарі та релігійні лідери, включно з дванадцятьма колишніми президентами та прем'єр-міністрами. Під час молитви Благословення я благала, щоб Африка зі 100 000 учасників фестивалю стала Небесною Африкою, й освітила цілий світ.

Пророк Радебе є засновником Божої церкви одкровення та «Інкулулеко є сізве» — головних релігійних організацій, що мають мільйони послідовників у всій Африці. Пророк Радебе є нащадком давнього роду пророків, добре відомого в Африці. Під час Благословення він сказав мені: «Північна Африка, та й Африка загалом, вітають докторку Хан Хак Джа як людину, котра присвятила все своє життя побудові миру як Істинна Мати, як Божа Єдинородна Донька». Уся країна перебувала у

святковому настрої, коли Південноафриканська телерадіомовна корпорація (SABC) транслювала церемонію Благословення.

Хочу коротко розповісти передісторію цього Благословення. Я вже згадувала, що в листопаді минулого року організувала саміт і Благословення в Кейптауні, щоб відсвяткувати сторіччя від дня народження Нельсона Мандели. Тоді пророк Радебе перебував у Мозамбіку через відкриття нової церкви. Після того, як доктор Юн Янг Хо поговорив із ним, він одразу винайняв літак і прилетів до Кейптауну перед самою церемонією Благословення. Коли ми зустрілися в зеленій кімнаті, я відкрила своє серце, пояснюючи Божий ідеал творіння, Боже провидіння спасіння людства, зокрема і гріхопадіння, провидіння Істинних Батьків і Божої Єдинородної Доньки. Я відчула, що мої слова не залишили байдужими пророка Радебе. Він назвав мене Істинною Матір'ю під час свого виступу, незважаючи на те, що наші теологічні погляди відрізняються. Він свідкував про мене як про Єдинородну Доньку, яку послали Небеса.

Після Благословення доктор Юн розповів йому про мої наміри: «Істинна Мати хоче провести Церемонію Благословення 100 000 людей наступного року». Пророк Радебе радо відгукнувся, сказавши: «Так і зробимо!». Я відчувала, що пророк Радебе зрозумів мету мого приїзду до Африки — дати Благословення. Палко бажаючи працювати разом і допомогти розпуститися квітам істинної любові на континенті, пророк Радебе ретельно підготував церемонію Благословення на стадіоні «Орландо». Пророк Радебе присвятив усього себе — від привітання в аеропорту й до готелю, в якому я жила, — та заклав основи церемонії Благословення.

7 червня 2019 року, напередодні Благословення, я відвідала історичне містечко Совето. Воно відоме в усьому світі як місце першого повстання проти апартеїду в 1976 році й домівка таких глобальних світил, як Нельсон Мандела та архієпископ Десмонд Туту. Ці люди відіграли важливу роль у встановленні руху за права людини в Південній Африці.

Із 1948 до 1990 років узаконене расове розшарування, відоме як апартеїд, було насаджено в Південній Африці. Південноафриканська біла меншість домінувала в політиці, економіці і суспільних інститутах, активно дискримінуючи інші раси. Білий уряд відселяв чорношкірих людей із їхніх земель, змушував вивчати африканську мову і вимагав отримати спеціальні дозволи, щоб мати змогу мандрувати за межами визначених територій. Вони не могли їсти в одних і тих же ресторанах та їздити тими самими автобусами з білими людьми. Міжрасовий шлюб був під заборобою. Чорношкірі люди не мали права володіти землею на територіях, призначених лише для білих.

1976 року студенти вищої школи в Південній Африці почали протестувати проти впровадження африканської мови як офіційної. Це почалося в Совето, а далі поширилося і в інших містах. Тисячі людей постраждали або були вбиті під час придушення протестів, які стали головним рухом проти апартеїду. Архієпископ Десмонд Туту й інші засудили закон про вивчення африканської мови, посиляючись на те, що він примушує дітей вчити мову гнобителів. Жертва, яку понесли молоді студенти під час цих протестів, справді розпачлива. Поліція відкрила вогонь по учнях, і 12-річного хлопчика Гектора Пітерсона було вбито. Фото Гектора, яке ніс Мбуїса Макхундо, і сльози його сестри Антуанетти змінили Південну Африку та шокували весь світ.

За день до фестивалю Благословення я відвідала меморіальний пам'ятник Гектору Пітерсону в Совето, щоби висловити пошану і помолитися за жертв апартеїду й усіх расових дискримінацій. Я молилася Богу і просила звільнити чорну расу від історичного болю расової дискримінації, звільнити всіх студентів, яких було вбито і позбавлено надії та мрій, а також благала, щоби Бог благословив Південну Африку та Африку. Мене найбільше зворушило те, що я побачила Антуанетту разом із 400 молодими людьми з Південної Африки, які зібралися на запрошення пророка Радебе. Вони були зі мною біля меморіалу Гектору Пітерсону. Молоді люди затанцювали і заспівали чудову пісню надії. Я відчула, що ця молодь — то мої діти.

Подія, що відбулася в червні 2019 року, стала поворотним моментом, завдяки якому пророк Радебе підготував церемонію Благословення для 100 000 пар, яку було проведено в грудні в Південній Африці.

Архієпископ Йоганнес Нданґа — голова Апостольської християнської ради Зімбабве, яка є найбільшою в цій державі, з тисячами дочірніх церков і мільйонами послідовників. Доктор Юн визнав архієпископа Нданґа як третього праведника, на якого вказав Батько Мун у його сні.

Стосунки архієпископа Нданґа з нашим рухом почалися тоді, коли він приїхав до Кенії, щоб виступити з привітанням на міжконфесійній церемонії Благословення. Поки він виголошував промову, Небеса відкрилися й архієпископ почув: «Не обмежуйся лише привітанням, отримай також Благословення!». Йоганнес Нданґа поспішив одержати Благословення і з радістю приїхав взяти участь у фестивалі «Мир починається з мене», що проходив 2017 року в «Медісон-сквер-гарден». Архієпископ Нданґа сказав: «Я визнав Істинну Мати Єдинородною Божою Донькою завдяки одкровенню Небес. Я вдячний за те, що зміг отримати Благословення, і зараз поширюю благу новину про Істинних Батьків, куди б не поїхав. Сподіваюся, що ідеал миру Істинних Батьків буде втілено».

Напередодні фестивалю в «Медісон-сквер-гарден» я запросила трьох «золотих ключів» — релігійних лідерів повечеряти зі мною в нашому маєтку «Іст-Гарден». Тоді архієпископ Нданґа сказав: «Ви — Істинна Мати, на яку людство так чекало і за якою сумувало». Наступного дня він поділився цими думками з іншими релігійними лідерами: «Істинна Мати — це наша Істинна Мати. Я — її благословенна дитина».

Надихнувшись перебуванням у США, архієпископ Нданґа після повернення до Зімбабве разом із лідерами Федерації сімей за мир та єдність мобілізував 300 єпископів із Апостольської християнської ради, і для них провели спеціальний семінар із Викладу Божого Принципу та Благословення. За підтримки уряду Зімбабве кожен з єпископів дав освіту та благословив 210 пар. Загалом понад 60 000 пар отримали Благословення.

11 листопада 2017 року архієпископ Нданґа звернувся з привітанням до 80 000 людей, які зібралися на стадіоні чемпіонату світу «Сангнам» у Сеулі, щоб взяти участь у мітингу надії на підтримку мирного об'єднання Корейського півострова. Коли він уже зібрався повертатися додому, то отримав новини, що в Зімбабве відбувся політичний переворот і зміна уряду. Політичні потрясіння були серйозними: почалися заворушення на вулицях міст по всій країні. Архієпископ Нданґа занепокоївся цією ситуацією. Прибувши до Хараре, він побачив, що декількох міністрів було затримано й ув'язнено. Однак сталося так, що його приїзду ніхто не помітив. Він швидко вийшов з аеропорту і безпечно дістався додому. Серед заворушень, що охопили країну, його життя як видатного християнського лідера однозначно було під загрозою. Він промовив: «Це все диво Істинної Матері». Адже був переконаний, що це я захистила його від небезпеки.

У 2018 році я призначила архієпископа Нданґу спеціальним посланцем Чонільґук у Зімбабве. Він рішуче відповів: «Я стану слухняним сином, який свідкуватиме всьому Зімбабве і Африці про Істинну Матір як Єдинородну Божу Доньку».

Усі люди — Божі діти. Бог не відрізняє нас за кольором шкіри. Істинні Батьки благословили Африку як Небесну Африку і молилися за її звільнення від минулих страждань. Ми почали писати нову історію, у якій африканські сім'ї народилися згори як Істинні Сім'ї завдяки Благословенню. Це заклало підвалини змін, які піднімуть Африку до рівня сяючого континенту, який несе надію всьому людству.

Сан-Томе і Принсіпі як модель відновлення країни

Відразу після інавгураційного Африканського саміту, який пройшов 2018 року, різні країни з усіх куточків Африки висловили бажання провести в себе саміт і Благословення. Завдяки місіонерській діяльності протягом майже чотирьох десятиліть — на основі діяльності попереднього року та Світового саміту 2019 — уряд Сан-Томе і Принсіпі висловив велику охоту реалізувати в країні низку ініціатив, що передбачало проведення саміту, фестивалю Благословення і фестивалю студентів за мир.

Навесні 2019 року я надіслала до Сан-Томе свого представника, який зустрівся з Президентом, Його Величністю Еварісту Карвалью, прем'єр-міністром, Його Величністю Джорджем Бом Джезусом, і Головою Парламенту, Його Величністю Делфімом Невесом. Як наслідок — було підписано договір про наміри між Федерацією всесвітнього миру та урядом Сан-Томе. Коли я почула про прагнення Сан-Томе співпрацювати з метою втілення декількох головних ініціатив, я вирішила благословити цю країну і закласти основу небесної нації. Я проголосила, що проведу в Сан-Томе і Принсіпі Африканський саміт 2019 і фестиваль «Благословення сімей хьоджьон».

Ця чудова острівна нація розташована біля екватора, в Гвінейській затоці, на узбережжі Центральної Африки. Вона стала незалежною від Португалії у 1975 році. Після нашої подорожі, що тривала 40 годин з двома пересадками, уряд Сан-Томе влаштував надзвичайне прийняття. Міністри тепло зустріли мене в аеропорту, і наступного дня Його Високість Президент Еварісту Карвалью влаштував мені прийняття в Президентському палаці. Після нашої щирої зустрічі президент надав свою почесну варту, яка супроводжувала мене до Будинку парламенту

на відкриття саміту.

4 вересня 2019 року: в Президентському палаці Сан-Томе і Принсіпі

Понад 800 лідерів із Сан-Томе та інших куточків Африки взяли участь у події. Парламент щиро запропонував скористатися його власністю для проведення саміту і Благословення. О 9-й годині ранку головний зал та дотичні кімнати були переповненими. Крім Його Величності Президента Карвалью, Прем'єр-міністра Джорджа Бома Джезуса та спікера парламенту Делфіма Невеса, були присутні сотні парламентарів, десятки міністрів, сотні релігійних діячів і лідерів громадянського суспільства. Також подію відвідали декілька колишніх президентів африканських країн. Саміт, Благословення та фестиваль студентів за мир національне телебачення транслювало наживо, й він отримав дуже позитивні відгуки від глядачів.

Саміт розпочався з виступів діючих та колишніх глав держав. Відтак Його Величність Джонатан Гудлак, колишній президент Нігерії і африканський голова Міжнародного саміту за мир (ISCP — International

Summit Council for Peace), представив мене. Під час виступу я запропонувала Сан-Томе і Принсіпі співпрацювати зі мною з метою побудови небесної нації. Я благословила Сан-Томе і Принсіпі як Небесне Сан-Томе — країну, благословенну Богом. Аудиторія зустріла це проголошення бурхливими оплесками.

Президент Карвалью, який звернувся до присутніх після мого виступу, висловив свою вдячність, високо оцінивши як різноманітні ініціативи, які проводилися в країні, так і погляди, які я висловила під час своєї промови. Президент Карвалью також виявив велике бажання щодо зміцнення стосунків та подальшої довготривалої співпраці. Він був дуже радий почути назву Небесне Сан-Томе і навіть назвав мене Матір'ю Мун.

Того вечора президент Карвалью запросив мене та інших глав держав на офіційну вечерю в чудовому ресторані, розташованому на узбережжі, який було зарезервовано для державних потреб. Президент галантно супроводжував мене вздовж розкішного буфету, рекомендуючи смачні місцеві страви. Мене розчулило прагнення уряду Сан-Томе розвивати свою країну як державу ввічливості і принципів.

Наступного дня державні діячі, включно з президентом, прем'єр-міністром та спікером парламенту, разом із головами інших країн зібралися на фестиваль Благословення. Це було вражаюче видовище. 600 пар, переважна більшість з яких — урядовці, релігійні лідери та лідери громадянського суспільства з усіх куточків Сан-Томе і сусіднього Принсіпі — прийшли отримати Благословення.

Понад 10 000 пар взяли участь у попередніх церемоніях Благословення, і їхніх представників було обрано для участі в цьому заході. Мене неабияк зворушували розповіді про пари, які, перебуваючи на межі розлучення, змогли розв'язати свої суперечності і дати обітницю стати ідеальною родиною завдяки Благословенню. Це був вражаючий фестиваль сімей. Про завзятість сімей свідчив той факт, що о 8-й ранку приміщення, в якому мала проходити церемонія, вже було заповнене вщент, незважаючи на те, що початок заходу запланували на 5-ту

годину вечора. Декілька пар прийшло навіть ще до сходу сонця. Святковий настрій у стінах парламенту був справді неймовірним. З наближенням часу проведення церемонії Благословення можна було відчувати, як сильно пари очікують цієї події і прагнуть взяти участь.

П'ятнадцятеро діючих і колишніх глав держав з усієї Африки сиділи на подіумі, а я спільно з 60-ма парами, що представляли урядову, релігійну сферу і громадянське суспільство, окропила їх святою водою. Це була вражаюча урочиста подія. Ентузіазм, з яким усі три гілки влади Сан-Томе, включно з людьми, брали участь, зробив цей захід справді національною церемонією Благословення. Під час молитви я проголосила, що Сан-Томе і Принсіпі заслужили кваліфікацію першої країни, яка стала моделлю національного відродження.

Справді захопливою стала та частина програми Благословення, в якій представники молоді Сан-Томе дали обітницю чистоти. Під час приготувань до події місцевий католицький пастор опублікував лист, в якому різко критикував Церкву об'єднання, церемонію Благословення і Федерацію всесвітнього миру. Проте завдяки міцним відносинам, які ми встановили з урядом Сан-Томе та людьми, ми довели, що здатні подолати будь-які теологічні розбіжності. Уряд був послідовним у своїх обіцянках, і люди справді насолоджувалися участю в багатьох програмах, які ми проводили.

Дехто казав, що молодіжний фестиваль, який наступного дня після Благословення провела Міжнародна асоціація молоді та студентів за мир, був найбільшим молодіжним фестивалем серед тих, що коли-небудь проводили в країні.

Перед моїм від'їздом президент Сан-Томе і Принсіпі під час душевного прощання сказав мені дуже добрі слова: «Сан-Томе — це ваш дім і ваша країна, тому приїжджайте, коли тільки матимете змогу».

Енергія та оптимізм Європи

Мені надзвичайно подобається маленька європейська країна Албанія. За часів холодної війни Албанія була однією з найбідніших країн світу. Однак протягом останніх 20 років албанці зробили великі кроки, спрямовані на розвиток своєї країни. Їхня енергія та оптимізм нагадує мені наш корейський народ.

2005 року президент Альфред Мойсю привітав мого чоловіка й мене на державному рівні під час нашого світового інавгураційного турне Федерації всесвітнього миру. Він був першим діючим главою країни, хто це зробив. Пригадую, що сказала йому: «Якщо ви надасте нам 2000 молодих людей, яким ми дамо освіту, ми зможемо допомогти вам змінити цю країну».

Цей виклик було виконано в жовтні 2019 року в межах Південно-східного європейського саміту за мир. Зокрема, в Тирані було проведено фестиваль молоді і студентів за мир, який зібрав 3000 енергійних школярів та студентів. Після фестивалю стартувала подія «Балканські дороги миру».

Перед тим колишній президент Мойсю, 90-річний жвавий чоловік, та міністр Еліза Спіропалі запросили мене від імені уряду звернутися до албанців під час саміту. На сцені до нас приєдналися президент Косова Хашим Тачі і президент Північної Македонії Стево Пендаровські. Подію транслювали наживо по національному телебаченню.

26 жовтня 2019 року: Південно-східний європейський саміт за мир 2019, Парламентський палац, Тирана, Албанія

Я заохочувала албанців: «Вам не варто розчаровуватися через те, що ви не змогли приєднатися до Європейського Союзу. Позаяк ви перші, то вам необхідно попідкнутися про Європу, яка остання... Бог буде з вами, куди б ви не ішли. З цього погляду, якщо Албанія зможе подолати увесь біль минулого, за який ви так тримаєтеся, і народитися знову як Небесна Албанія, що служить Богу, об'єднання Європи не буде проблемою».

Наступного дня я провела церемонію Благословення для 1 200 пар, які представляли 12 000 пар з усієї Албанії, які отримали благословення у 2018 і 2019 роках. Албанія — поміркована мусульманська країна, і, на щастя, вона є домом різних релігійних традицій, які співіснують у гармонії. Отець Едмонд Брахімай, голова світового ордену Бекташі, разом з імамом і священниками благословили всіх спільною молитвою.

Моніка Кримаді, дружина президента Албанії Іліра Мети, у своїй вітальній промові сказала, що це була найкрасивіша подія, яка коли-небудь відбувалася у стінах Парламентського палацу. Того дня я проголосила, що ця країна насправді стала Небесною Албанією. Заглядаючи в майбутнє, я бачу, що Албанія стає величною нацією завдяки її життю заради інших країн.